

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Zuzany Bystřické a soudců Karla Černína a Lubomíra Majerčíka ve věci

žalobce: **GREGOCAR, s. r. o.**, IČ: 27753999
sídlem Vlkošská 279, 696 42 Vracov
zastoupený advokátem JUDr. Ing. Petrem Machálkem, Ph.D.
sídlem Pivovarská 8, 682 01 Vyškov

proti
žalovanému: **Finanční úřad pro Jihomoravský kraj**
sídlem nám. Svobody 4, 602 00 Brno

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 27. 5. 2022, č. j. 2969921/22/3010-00540-711474, a ze dne 27. 5. 2022, č. j. 2969989/22/3010-00540-711474

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žalobce **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému se **nepřiznává** náhrada nákladů řízení

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalovaný v návaznosti na vykonatelný výkaz nedoplatků ze dne 30. 3. 2022, č. j. 1485701/22/3010-00540-711474, sestavený ke dni 29. 3. 2022 (dále jen „Výkaz nedoplatků“)

nařídil exekučním příkazem na přikázání pohledávky z účtu ze dne 30. 3. 2022 č. j. 1485700/22/3010-00540-711474 (dále jen „exekuční příkaz 1“) exekuci na bankovních účtech žalobce č. ú. 0289202286/0300 a č. ú. 0293339568/0300 ve výši 2 100 005 Kč. Proti exekučnímu příkazu 1 podal žalobce námitku, o níž žalovaný rozhodl rozhodnutím ze dne 27. 5. 2022 č. j. 2969921/22/3010-00540-711474 tak, že se námitka zamítá (dále jen „napadené rozhodnutí 1“).

2. Žalovaný v návaznosti na vykonatelný Výkaz nedoplatků nařídil exekučním příkazem na přikázání pohledávky z účtu ze dne 30. 3. 2022 č. j. 1489435/22/3010-00540-711474 (dále jen „exekuční příkaz 2“, souhrnně „exekuční příkazy“) exekuci na bankovním účtu žalobce č. ú. 2101082411/2010 ve výši 2 100 005 Kč. Proti exekučnímu příkazu 2 podal žalobce námitku, o níž žalovaný rozhodl rozhodnutím ze dne 27. 5. 2022 č. j. 2969989/22/3010-00540-711474 tak, že se námitka zamítá (dále jen „napadené rozhodnutí 2“, souhrnně „napadená rozhodnutí“).

II. Shrnutí argumentů obsažených v žalobě

3. Napadená rozhodnutí jsou nezákonná z důvodu porušení zákonných předpisů v průběhu řízení. Žalovaný nesprávně vyhodnotil uplatněné důvody námitky. Exekuční příkazy nebyly vydány v souladu se zákonem a daňová exekuce nebyla nařízena a zahájena podle platných právních předpisů. Nedoplatky v exekučních příkazech nesouhlasily s údaji v evidenci daní, což žalobce doložil výpisem z Daňové informační schránky realizovaný ke dni 1. 4. 2022. V exekučním příkazu uvedl žalovaný odlišnou výši dlužné daně, rozdíl není odůvodněn. Daňová exekuce je nařízena buďto pro nesprávnou výši (tedy nezákonná), nebo je rozhodnutí nepřezkoumatelné pro nedostatek odůvodnění. Žalobce nemá možnost tvrzení žalovaného ověřit. V rámci exekučního příkazu jsou uvedeny pouze některé daňové pohledávky, jež správce daně u žalobce eviduje, tvrzené započtení tak sice může být pravdivé, ale bez výslovného uvedení v exekučním příkazu není žalobci známo, jakou daňovou pohledávku přeplatkem správce daně uhradil. Ust. § 102 odst. 3 daňového řádu je nutné posuzovat materiálně, tj. správce daně musí uvést jejich specifikaci. Žalovanému nic nebránilo uvést, jak dospěl k výši exekuované částky. Ze správního rozhodnutí je nezbytně nutné, aby měl adresát jasně vymezeny práva i povinnosti. Daňová exekuce je významným zásahem do práv daňového subjektu. Na zákonnost a přehlednost důvodů pro nařízení daňové exekuce je nutné klást vyšší nároky. Nestačí pouhé formální naplnění podmínek. Absencí odůvodnění je zasahováno do práva daňového subjektu.
4. Argumentace žalovaného o možnosti požádat o posečkání dlužné daně či o možnosti rozložení do splátek je pro posouzení věci irelevantní. Žádost nemá vliv na zákonné povinnosti žalovaného.
5. Platí požadavek na řádný výkon správy daní. Cílem je zabezpečení úhrady daně. Správce daně musí zvažovat dopady na daňový subjekt. Nařízením daňové exekuce došlo ke znemožnění podnikatelské činnosti žalobce. Existovaly i jiné formy daňové exekuce. Volba nemůže být svévolná. Žalobce plní svoje povinnosti na úseku správy daní. V samostatných řízeních u Krajského soudu v Brně jsou vedena soudní řízení o zákonnosti postupu žalovaného a/nebo Odvolacího finančního ředitelství (dále jen „OFŘ“) ve věci samotné evidence daní a evidovaných plateb, zápočtů na nedoplatky apod. Tvrzené daňové pohledávky jsou tedy výsledkem daňových kontrol, jež jsou předmětem přezkumu soudu a je pravděpodobnost jejich zrušení pro nezákonnost. Samotný druh nařízené daňové exekuce nesplňuje zákonné požadavky, jelikož jde o rozpor s cílem správy daní.

III. Vyjádření žalovaného k žalobě

6. Žalovaný napadená rozhodnutí řádně odůvodnil. Exekuční příkazy obsahují výši aktuálního nedoplatku, pro který jsou exekuce nařizovány, včetně identifikace jednotlivých pohledávek, tj. odkaz na exekuční tituly. Exekuční příkazy byly vydány v souladu se zákonem. Údaje v evidenci daní jsou správné. Žalobce nespecifikuje, v čem spatřuje nesoulad s údaji v evidenci daní. Žalovaný je s žalobcem v rozporu nikoliv s údajem v evidenci daní, ale rozpor patrně tkví v aktuální výši vykázaného nedoplatku, jež byl v exekučních příkazech, a který zohledňuje provedené platby. Žalovaný prokázal existenci exekvovatelné pohledávky a správnost evidence daní.
7. Žalovaný navrhuje zamítnutí žaloby.

IV. Ústní jednání

8. Při ústním jednání dne 25. 3. 2025 účastníci setrvali na svých dosavadních stanoviscích. Žádný z účastníků ve věci nenavrhl dokazování. Soud proto věc posoudil na základě skutečností zjištěných ze správního spisu.

V. Posouzení věci soudem

9. Krajský soud v Brně (dále také „soud“) v souladu s § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) přezkoumal v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s. ř. s.) napadené rozhodnutí žalovaného včetně řízení předcházejícího jeho vydání, a shledal, že žaloba **není důvodná**.
10. Předmětem sporu v nyní posuzované věci je postup žalovaného jako správce daně při vydání exekučních příkazů a zákonnost nařízených daňových exekucí.
11. Soud při meritorním posouzení důvodnosti žaloby vyšel zejména z následující relevantní právní úpravy.
12. Podle § 149 odst. 1 daňového řádu *[s]právce daně vede evidenci daní, kde zaznamenává stanovení daně, vznik, splnění, popřípadě jiný zánik daňových povinností, a z toho vyplývající přeplatky, nedoplatky a případné převody. Tyto údaje jsou evidovány na osobních daňových účtech.*
13. Podle § 149 odst. 2 daňového řádu je osobní daňový účet *veden pro jednotlivé daňové subjekty odděleně za každý druh daně. S ohledem na přehlednost evidence daní může být daný druh daně rozčleněn na několik částí, o nichž se vedou samostatné osobní daňové účty.*
14. Podle § 152 odst. 1 daňového řádu se úhrada daně *na osobním daňovém účtu použije na úhradu splatných daňových pohledávek postupně podle těchto skupin: a) nedoplatky na dani a splatná daň, b) nedoplatky na příslušenství daně, c) vymáhané nedoplatky na dani, d) vymáhané nedoplatky na příslušenství daně.*
15. Podle § 152 odst. 4 daňového řádu *se úhrada daně použije nejdříve na splatné daňové pohledávky s dřívějším datem splatnosti.*
16. Podle § 159 daňového řádu se může proti úkonu správce daně při placení daní, pokud nejde o rozhodnutí, u něhož zákon připouští podání odvolání, *osoba zúčastněná na správě daní uplatnit námitku ve lhůtě 30 dnů ode dne, kdy se o úkonu dozvěděla.*
17. Podle § 164 odst. 1 daňového řádu je daňový subjekt *povinen uvést, na kterou daň je platba určena, a správce daně ji na tuto daň přijme.*

18. Ze spisového materiálu soud zjistil, že exekučními příkazy byly nařízeny daňové exekuce příkázáním pohledávky z účtu, a to stran daně z příjmů právnických osob (dále též „DPPO“). Exekuční příkazy byly vydány v návaznosti na vykonatelný Výkaz nedoplatků.
19. Předně soud považuje za důležité uvést, že žalobní námitky se v mnohém neliší od námitek podaných žalobcem proti exekučním příkazům. Jak Nejvyšší správní soud (dále též „NSS“) setrvale judikuje, v žalobě je třeba odlišovat uplatněné žalobní námitky a jednotlivé dílčí argumenty na jejich podporu. Správní soud má povinnost vypořádat se přezkoumatelným způsobem se všemi uplatněnými žalobními námitkami, což ale neznamená, že musí nutně reagovat na každý dílčí argument či tvrzení žalobce (viz rozsudek ze dne 14. 2. 2013, č. j. 7 As 79/2012-54; všechna zde citovaná rozhodnutí NSS jsou dostupná na www.nssoud.cz). Odkáže-li soud v případě shody mezi svým názorem a odůvodněním žalobou napadeného rozhodnutí na toto odůvodnění, jde o běžnou a možnou praxi, neboť není smyslem soudního přezkumu opakovat již dříve vyřčené (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 7. 2007, č. j. 8 Afs 75/2005-130, č. 1350/2007 Sb. NSS).
20. Žalovaný dle žalobce nesprávně vyhodnotil uplatněné námitky a napadená rozhodnutí jsou nezákonná z důvodu porušení zákonných předpisů v průběhu řízení. Žalobce tyto námitky blíže nekonkretizoval a nespécifikoval, v čem přesně porušení spočívá. Soud považuje za nutné akcentovat, že *„míra precizace žalobních bodů do značné míry určuje i to, jaké právní ochrany se žalobci u soudu dostane. Čím je žalobní bod, byť i vyhovující, obecnější, tím obecněji k němu může správní soud přistoupit a posuzovat jej. Není naprosto namístě, aby soud za žalobce spekulativně domýšlel další argumenty či vybíral z reality skutečnosti, které žalobu podporují. Takovým postupem by přestal být nestranným rozhodčím sporu, ale přebíral by funkci žalobcova advokáta“* [rozsudek rozšířeného senátu NSS ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008-78]. Za konkrétní žalobní body, ke kterým by se mohl soud konkrétně vyjádřit, je možné považovat toliko takové námitky, z nichž je možné jasně dovodit, z jakých konkrétních skutkových a právních důvodů považuje žalobce napadené rozhodnutí za nepřezkoumatelné či nezákonné. Není úkolem soudu, aby blíže nespécifikovaná obecná konstatování žalobce sám rozváděl, a dotvářel tak za žalobce znění žalobních námitek. Soud po seznámení s napadenými rozhodnutími neshledal, že by námitky žalobce byly vyhodnoceny nesprávně, neshledal ani porušení zákonných předpisů. Žalovaný se vypořádal se všemi namítanými důvody a řádně odůvodnil všechny namítané skutečnosti. Žalobce dále nespécifikuje, v čem je exekuční příkaz v rozporu se zákonem. Zdejší soud nespátřuje, že by exekuční příkazy nebyly vydány v souladu se zákonem a že by daňová exekuce nebyla nařízena a zahájena podle platných právních předpisů. Tyto námitky jsou tak nedůvodné.
21. Žalovaný v napadených rozhodnutích uvedl, že daňová exekuce byla nařízena k vymožení nedoplatku ve výši 1 238 668 Kč, včetně příslušejícího úroku z prodlení ke dni 29. 3. 2022 ve výši 820 161 Kč a exekučních nákladů ke dni nařízení exekuce ve výši 41 176 Kč, tj. celkem 2 100 005 Kč, jakož i úroku z prodlení z částky 992 390 Kč od 30. 3. 2022 do zaplacení; výše úroku z prodlení odpovídá ročně výši repo sazby stanovené Českou národní bankou pro první den kalendářního pololetí, v němž dochází k prodlení, zvýšené o 8 procentních bodů.
22. Žalobce namítá, že nedoplatky v exekučních příkazech nesouhlasily s údaji v evidenci daní, což doložil výpisem z Daňové informační schránky realizovaný ke dni 1. 4. 2022. Žalovaný k tomuto v napadených rozhodnutích uvedl, že daňový subjekt nerozporuje částky penále uvedené v exekučním příkaze (body 2. a 4) a že zjistil, že vymáhaná daň ve výši 424 460 Kč, která je uvedena pod bodem 3. exekučního příkazu, odpovídá evidenci daní a je shodná i s

Přehledem obrátů ODÚ, který daňový subjekt k námitce připojil, nebyl tedy zjištěn žádný rozpor. Taktéž u vymáhané daně ve výši 567 930 Kč nebyl shledán nesoulad s evidencí daní.

23. Žalovaný dále uvedl, že dodatečným platebním výměrem ze dne 2. 8. 2019 č.j. 3789286/19/3013-50521-706665 (dále též „DPLV“) doměřil daňovému subjektu na DPPO za zdaňovací období od 1. 1. 2015 do 31. 12. 2015 daň vyšší o částku 12 748 050 Kč. Proti tomuto DPLV 1 podal daňový subjekt odvolání. Odvolací finanční ředitelství (OFŘ) rozhodnutím č. j. 47689/21/5200-11432-711778 ze dne 20. 12. 2021 změnilo DPLV tak, že se daň doměřuje vyšší o částku 806 930 Kč. Rozhodnutí OFŘ bylo doručeno daňovému subjektu dne 12. 1. 2022. Daň ve výši 806 930 Kč byla předsána v evidenci daní se splatností 12. 1. 2022. Vzhledem k tomu, že na osobním daňovém účtu daňového subjektu byl ke dni 11. 1. 2022, tj. den předcházející splatnosti doměřené daně, na DPPO vykázán přeplatek, byl tento v souladu s ust. § 154 daňového řádu použit na úhradu nedoplatků splatných na této dani. Přeplatek byl vykázán ve výši 239 000 Kč, a to z titulu zrušených záloh na DPPO. Přehled obrátů z daňové informační schránky neobsahuje údaje o zůstatcích na jednotlivých druzích příjmů, pouze zobrazuje obraty. Uvedená sestava pak neprokazuje, že vymáhaná částka ve výši 567 930 Kč je vymáhána v nesprávné výši. Kontrolou osobního daňového účtu daňového subjektu na DPPO tak bylo zjištěno, že ke dni nařízení daňové exekuce vydáním exekučního příkazu 1 byly nedoplatky vykázány ve správné výši.
24. Shodně se žalovaným je soud toho názoru, že ke dni nařízení daňové exekuce byly splněny všechny zákonné podmínky pro vydání exekučního příkazu a z tohoto důvodu neshledává exekuční příkaz za nezákonný ani nepřezkoumatelný. Správce daně mj. povinných náležitostí (§ 102 odst. 3 daňového řádu) uvedl v odůvodnění exekučního příkazu důvody výroku. Žalobce nespécifikuje, v čem spatřuje nesoulad s údaji v evidenci daní. Žalovaný v exekučních příkazech v odůvodnění popsal, z jakých důvodů bylo přistoupeno k jeho vydání – žalobce nezaplatil ke dni 29. 3. 2022 vykonatelné nedoplatky, jejichž výše ke dni zahájení daňové exekuce byla ve výroci exekučních příkazů specifikována a v důsledku čehož správce daně přistoupil k nařízení daňové exekuce dle § 178 odst. 3 daňového řádu. Exekuční příkaz byl vydán na základě exekučního titulu, z něhož jsou zjistitelné částky jednotlivých nedoplatků (viz Výkaz nedoplatků, § 176 odst. 1 písm. a) daňového řádu). Žalovaný prokázal existenci pohledávky ke dni nařízení daňové exekuce (vydané dodatečné platební výměry na DPPO, rozhodnutí OFŘ a Výkaz nedoplatků). Exekuční příkaz jasně a srozumitelně vymezuje práva a povinnosti žalovaného.
25. Žalobce namítá, že správní rozhodnutí je nezbytné formulovat tak, aby měl adresát jasně vymezena práva i povinnosti v souladu s principy právního státu. Navíc je daňová exekuce významným zásahem do práv daňového subjektu. Je tak nutno na zákonnost a přehlednost důvodů pro nařízení daňové exekuce klást vyšší nároky oproti jiným rozhodnutím při správě daní. Nestací tedy pouhé formální naplnění podmínek. Absencí odůvodnění je zasahováno do práva daňového subjektu. Lze souhlasit s tím, že daňová exekuce je významným zásahem do práv daňového subjektu, avšak tato skutečnost sama o sobě neznamená, že exekuční příkaz má být odůvodněn více než například rozhodnutí, v němž je správcem daně dokazováno, neboť exekuční příkaz je vydáván v návaznosti na exekuční titul, jak již soud uvedl výše. Rozhodnutí je zákonné, tj. vydané v souladu se zákonem. Právě v rozhodnutí o námitce (§ 159 daňového řádu) proti exekučnímu příkazu je správce daně povinen odůvodnit, proč považuje za nedůvodné výtky, jimiž daňový subjekt zpochybňuje

zákonnost exekučního příkazu (viz. rozsudek NSS ze dne 24. 3. 2017, č. j. 4 Afs 1/2017-193). Zdejší soud nespatriil v postupu žalovaného pochybení.

26. Soud se přitom ztotožnil s tím, že je zákonnou povinností žalovaného odůvodnit rozdíly mezi výší evidované daňové povinnosti a její výší postiženou exekučním příkazem. Nedostatek odůvodnění však nelze spatřovat v tom, že došlo u vymáhaných daní k jejich snížení před zahájením daňové exekuce, a to z důvodu existence přeplatku. Správce daně je povinen vymáhat daňové nedoplatky v aktuální výši ke dni zahájení daňové exekuce.
27. Předmětem evidence daní, kterou vede správce daně (§ 149 daňového řádu), je zaznamenávání vzniku, stanovení, splnění, popřípadě jiného zániku daňových povinností, a z toho vyplývajících přeplatků, nedoplatků a případných převodů. Údaje jsou evidovány na osobních daňových účtech. Evidence daní zachycuje informace související s jednotlivými daňovými povinnostmi, jak v rovině nalézací, tak platební. Při placení daní je nezbytné postupovat v souladu s ustanovením § 152 odst. 1 daňového řádu.
28. Žalovaný uvádí, že má za to, že je s žalobcem v rozporu nikoliv s údajem v evidenci daní, jež je zaznamenán na osobním daňovém účtu žalobce na debetní straně, neboť tento údaj je totožný s jeho evidencí a odpovídá pravomocnému rozhodnutí o stanovení daně (Rozhodnutí OFŘ č. j. 47689/21/5200-11432- 711778), ale rozpor patrně tkví v aktuální výši vykázaného nedoplatku, jež byl u předmětné položky (pohledávky) uveden v exekučních příkazech, a který zohledňuje provedené platby (je ponížěn o provedené úhrady přijaté na kreditní stranu osobního daňového účtu použité v zákonem stanoveném pořadí na úhradu dotčené daně). Žalobce dle žalovaného v jeho vyjádření mylně vykládá údaje z osobního daňového účtu, kdy předpis na debetní straně osobního daňového účtu patrně považuje za neměnný. Částka daňových nedoplatků na exekučních příkazech je správná – odpovídá aktuální výši dotčených nedoplatků a správce daně tuto skutečnost žalobci specifikoval – objasnil v napadených rozhodnutích, kdy u položek 2., 3. a 4. neexistuje žádný rozdíl s debetním předpisem a u položky 1. stav uvedený v exekučních příkazech vyjasnil, neboť žalobci v žalobou napadeném rozhodnutí popsal, které platby (zde přeplatek ze zrušených záloh) použil na úhradu těchto nedoplatků.
29. Jak žalovaný uvedl v napadeném rozhodnutí, vzhledem k tomu, že na osobním daňovém účtu žalobce byl ke dni 11. 1. 2022 (tj. den předcházející splatnosti doměřené daně), na DPPPO vykázán přeplatek, byl tento v souladu s § 154 daňové řádu použit na úhradu nedoplatků splatných na této dani. Přeplatek byl vykázán ve výši 239 000 Kč, a to z titulu zrušených záloh na DPPPO. Přehled obrátů z daňové informační schránky neobsahuje údaje o zůstatcích na jednotlivých druzích příjmů, pouze zobrazuje obraty. Uvedená sestava pak neprokazuje, že vymáhaná částka ve výši 567 930 Kč je vymáhána v nesprávné výši. Žalovaný dále uvedl, že kontrolou osobního daňového účtu žalobce na dani z příjmů právnických osob tak bylo zjištěno, že ke dni nařízení daňové exekuce byly nedoplatky vykázány ve správné výši. Pokud žalovaný přistupuje k vymožení nedoplatků, je vždy povinen vymáhat daňové nedoplatky v aktuální výši ke dni zahájení daňové exekuce. Krajský soud se ztotožňuje se závěry žalovaného, neboť v jeho postupu stran stanovení nedoplatků neshledal pochybení, kdy svůj postup žalovaný dostatečně odůvodnil v napadených rozhodnutích. Námitky žalobce tak nejsou důvodné.
30. Žalovaným uplatněná argumentace o možnosti požádat o posečkání dlužné daně nebo o možnosti rozložení dlužné daně do splátek je dle žalobce pro posouzení věci irelevantní.

Žádost nemá vliv na zákonné povinnosti žalovaného. Jak sám žalobce uvádí, tato věc je pro nynější řízení irelevantní, protože se jí soud nebude zabývat.

31. Žalobce namítá, že cílem řádného výkonu správy daní je mj. zabezpečení úhrady daně. Správce daně musí zvažovat dopady na daňový subjekt. Nařízením daňové exekuce došlo ke znemožnění podnikatelské činnosti žalobce, přitom existovaly i jiné formy daňové exekuce. Volba nemůže být svévolná. Žalobce plní svoje povinnosti na úseku správy daní. Tvrzené daňové pohledávky jsou výsledkem daňových kontrol, jež jsou v tuto chvíli předmětem přezkumu soudu. I samotný druh nařízené daňové exekuce nesplňuje zákonné požadavky, jelikož jde o rozpor s cílem správy daní. S touto námitkou žalobce se soud neztotožňuje. Žalovaný vše řádně odůvodnil, na základě řádných exekučních titulů vydal exekuční příkazy. Ve svém vyjádření žalovaný doplnil, že exekučními příkazy jsou vymáhány nedoplatky na DPPO, jež byly dodatečně stanoveny po daňové kontrole. Žalovaný eviduje další nedoplatky na DPH, vymáhané jinou daňovou exekucí, již je postižen jiný majetek žalobce. Tato skutečnost nemá žádný vliv na postup žalovaného, kdy vydal stran DPPO exekuční příkaz na přikázání pohledávky z účtu, zatímco k vymožení nedoplatek stran DPH vydal exekuční příkaz na prodej nemovitých věcí. Soud se s postupem žalovaného ztotožňuje, správce daně postupoval řádně a v souladu se zákonem, jelikož na nedoplatky na jiné dani byla nařízena exekuce na nemovitý majetek žalobce, protože na DPPO žalovanému nezbylo než v nynějším řízení postihnout bankovní účty žalobce. Bylo právě na žalobci, aby zajistil včasnou úhradu svých nedoplatek a řádně plnil své povinnosti na úseku přiznání a placení daní.
32. Krajský soud tak uzavírá, že stran postupu žalovaného při vydání exekučních příkazů neshledal pochybení a exekuční příkazy neshledal nezákonnými ani nepřezkoumatelnými, protože námitky žalobce nejsou důvodné. Námitky žalobce nebyly vyhodnoceny nesprávně a správce daně postupoval v souladu se zákonem a nelze tak hovořit o nezákonnosti napadených rozhodnutí.

VI. Závěr a náklady řízení

33. Na základě výše uvedeného soud žalobu dle § 78 odst. 7 s. ř. s. jako nedůvodnou zamítl.
34. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce ve věci úspěch neměl (žaloba byla jako nedůvodná zamítnuta), a nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému správnímu orgánu, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníku řízení právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, náklady řízení nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly, protože mu soud náhradu nákladů řízení nepřiznal.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 25. března 2025

Zuzana Bystřická v.r.
předsedkyně senátu